

"ÜÇ ZAR ATIP DA, ALTI KAPIYI ALABİLİR MİSİN?"

"YA DA, SAÇLARINIZ AŞAĞIDAN GELDİK DİYOR"

"Ya da, 'KARDA GEZENİN İZİ' BELLİ OLMAZ MI? "

Ali Yücel ile Kış Aylarında, bir hafta sonu aşağı inelimiz geldi. İnmeyen arkadaşlara, "geç gelirsek, işaret ederiz, siz kapıyı arkadan açın" dedik. "Merak etmeyin, o işi bize bırakın!" dediler. Gizlice kapı açma işini, arkadaşlara bıraktık ve gönül rahatlığı ile aşağı indik.

Sosyal olaylara da ilgi duymaya başlamıştık o yıllarda...

Hak, hukuk, eşitlik, kardeşlik, özgürlük, sosyal adalet, işçi hakları, sendikal haklar, grev, lokavt vs.

1961 Anayasasının getirdiği özgürlük ortamlarında biz de artık 16-17 yaşlarındaydık... Okulumuzda, kim KİTAP KURDU,□ hangi ağabey, hangi□ abla, kitap, gazete okuyor?(***) Hangi öğretmeni seviyor, beğeniyor, özeniyor ve imreniyorsak, genel olarak Cumhuriyet, Milliyet ve Akşam Gazetelerini okuyorlardı... Fırsat buldukça, elimize geçtikçe, tarihine bile bakmadan, Burhan Felek, Nadir Nadi, Çetin Altan, İlhan Selçuk, kimi bulursak okuyorduk. Sosyal olaylara yatkın olanlar, okuduklarını birbirlerine aktarıyor, tartışıyorlardı.

O günlerde, sinemalarda Fikret Hakan'ın Başrollerde oynadığı, "KARANLIKTA UYANANLAR!" filminin yoğun bir reklamı vardı...

"...Akşam Gazetesinde Çetin Altan diyor ki, 'bu filmi mutlaka izleyin!' Sakın kaçırmayın!"

"Cumhuriyet'te İlhan Selçuk, Milliyet'te Apti İpekçi diyorlar ki, 'bu filim ile siz de, karanlıklarınızdan uyanacaksınız.' İzleyin, karanlıklarınızdan uyanın!"

" Türkiye İşçi Partisi Genel Başkanı Mehmet Ali Aybar diyor ki, 'bu filmi mutlaka izleyin!..' Pek yakında bu sinemada."...

Çok etkili bir ses, boyuna bu filmin propogandasını yapıyordu...

Aşağı iniş sebebinin biri de, 'malum filim, belki bu hafta gelmiştir, madem öyle, kaçırmayalım biz de!' dedik ve indik aşağı...

Meğer, daha gelmemiş. Yine aynı reklamlar...

...

Eddie Costantin'in vurdulu kırdılı bir filmini izledik. Eşref Kolçak, Sadri Alışık, Yılmaz Güney'in kocaman afişlerine baktık hayran hayran...

"Gel bir de tavla oynayalım" dedi Ali Yücel. Nasıl olsa okulda bize kapıyı açacaktı arkadaşlar. Niye oynamayalım ki? Tahta pulları olan güzel bir kahveye gittik. Ali Sivaslı, Ali Babalı. Bilir oraları... O sıralar ikimiz de tavlayı yeni yeni öğreniyoruz... Ali Yücel bana hep "Ali Can" der. Hala da öyle...

Oturduk tavlının başına... Pulları dizdik özene bezene... Ali Yücel,

"Ali Can, üç zar atıp da, altı kapıyı alabiliyor musun sen?" diye sordu.

"Ulen, nerden çıktı, üç zarda altı kapı almak. Teorem değil, hipotez değil...

...

"Peki, sen alabiliyor musun?" diye ben de ona sordum... Daha ikimiz de parmaklarımızı sayıyoruz...

"Yooo ben de alamıyorum." dedi.

Meğer, Mahallede biri ile tavla oynamak istemiş, Öğrenip de beni ütecek...

O da, " üç zarda, altı kapıyı alabiliyorsan gel, alamayan ile ben oyun oynamam." demiş...

Biz, bir yandan da Ali ile, üç zarda altı kapı sevdasındayız...

Yapamıyoruz, yapamayınca da, "kimse bunu yapamaz, olabilseydi biz yapardık" havalarındayız ikimiz de... Dört-beş oyun oynadık ardarda. Zaman geçip gitmiş, hayli

ilerlemiş saat, biz hala, ' ÜÇ ZARDA, ALTI KAPI ' sevdasındayız....

Zamanın ilerlemiş olmasından, haberimiz bile yok. Ne o zarı atabildik, ne de altı kapıyı alabildik. Bıraktık tavlayı, gayrı 'gidek! '...

Yoğun bir kar yağıyor dışarıda. Hava, Sivas havası, Şakası yok. Ne ise o. Sivaslı olanlar, Sivas'ta kışın askerlik yapanlar, bir de Sivas Öğretmen Okulunda okuyanlar, kış aylarında Sivas Havaalarını bilirler...

'Abduraman' Halayı, 'Madımah', 'Keçi Vurdum Bayıra ', 'Şu Hanlı'nın Kızları'... olmaz ya hep havalar...

Bir de, 'Kar-Kış' havaları vardır Sivas'ın...

:-) , :-) , :-)

...

El ele tutuşup, yola koyulduk Ali'yle. Sağda Halil Rifat Paşa Konağını geçip, yokuşa sardık. Ne Sanat Enstitüsüne, Ne Hastaneye, ne Cecaevine, ne de Ali Taburuna baktık. Bildiğiniz gibi, o saatla, uluorta ve izinsiz, zaten daha ileri gidilemez...

Biz de sağa sapıp, Okul Bahçesine girdik... İki kardan adam. Üstümüzdeki karı silkeledik. Şöyle bir göz attık yemekhaneye doğru. "O işi!" bıraktığımız uzman arkadaşlardan bakan çeken yok. Belki, açıp da yatmışlardır umuduyla yataktanenin kapısına yanaşıyorduk ki, ...

...

Revir kapısı açıldı. Lütfi Ütük öğretmen çıkıverdi karşımıza, o uzun, heybetli yapısıyla... Elleri pijamasının yan ceplerinde, bize doğru sessiz, sedasız, yaklaşıyor...

Ne yaparsın?... Yapılacak bir şey yok... Yanımıza geldi...İkimizin de başı yerde. Bakamıyoruz bile. Bizi tepeden tırnağa iyice süzdü... ...

"Uyku tutmadı mı, uyuyamadınız mı çocuklar?" mı,

"arkadaşlar" mı? dedi. Orası aklımda pek kalmadı. :-)

"Evet öğretmenim, uyuyamadık... Bahçemizde, şöyle bir hava almaya çıkmıştık." dedik usulca, suçluca...

"Yeni mi çıkmıştınız bahçemizde hava almaya?" dedi Lütfi Bey.

"Evet, biraz önce çıkmıştık" dedi Ali umutla... Allah yalanı sevmez, ben de umutlandım doğrusu... Bu umutlarla, başımızı hafif hafif kaldırıp, Lütfi Bey'in yüzüne bakar olduk. ...

"Doğru mu, biraz önce mi çıkmıştınız dışarı?" diye bana hitaben sordu.

**Bu durumda ben ne diyeyim?.. Ne diyebilirim? Siz olsanız ne dersiniz, ne diyebilirsiniz?
Bir müddet ne diyeceğimi aradım...**

**Duyulur duyulmaz bir sesle, aslında Lütfi Bey'in duymaması için özen de göstererek,
usulca "evet" dedim.**

Ama, Lütfi Bey duydu gene de bu usulca 'evet'i.

"Demek, biraz önce çıkmıştınız bahçemize?"... dedi Lütfi Bey...

**Bu sorgulamada bir acayıplik olduğunu Ali de sezmiş, şahsen ben de sezdim. Ama,
nasıl dönecektik saptığımız yoldan?...**

**Dikenli, 'daşlı' kayalı, yılanlı, yalanlı, gerimiz ASLAN- KAPLAN- SIRTLAN ne varsa, yırtıcı
hayvanlarla dolu, dik yokuşu olan, bir yola sapmıştık Ali'yle... Hadi dön, nasıl
oluyorsa?... Kolay mı? ...**

Dönemedik yılanlı-yalanlı yoldan geriye....

Yarı suçlu, yarı umutlu, Lütfi Bey'e baktık ikimiz de...

...

Lütfi Bey;

"Karda gezenin izi olur, şöyle bir bahçemize doğru bakın! Oralarda gezinen bir iz var mı? diye sordu."

Hadi gel de var de...Olmayan ize...

Ayrıca biz, o masum çağlarımızda;

"Karda gezerim de izimi belli bile etmem!"... lafını ne duymuştuk, ne de anlamını biliyorduk... Edebiyat Öğretmenimiz ne Şermin Hanım, ne de öteki sınıflara giren, daha sonra bizim de EDEBİYAT DERSLERİMİZE girecek olan, Ahmet Ümit Aloğlu, bu "KARDA GEZME İŞİNİN" anlamını bize ve öteki sınıflara belletmemişlerdi... Zira, öteki sınıflarla yakın, ve de sıkı iletişim içindeydik o zamanlar...

:-) :-) :-)

Peki, daha sonra öğrenebildik mi, bu "KARDA GEZİP DE İZİNİ BİLE BELLİ ETMEME İŞİNİ?" ...

Hayır öğrenemedik...

Sonra, nereden ve kimden öğrenecektik ki?...

Biz ne öğrendiysek, okulumuzda öğrenmiştik... Orada, Kabakyazısındaki Okulda, bize yılanlı, yalanlı yollar öğretilmedi ki! ...

Lütfi Bey, ellerini pijamasının ceplerinden çıkardı. İki eliyle de bizim saçlarımızın üstünden, iki kocaman avuç kar tutamladı, ikimizin de gözünün önünde açtı ellerini...

"Dilleriniz yeni çıktık, bahçemizde gezindik dese de, saçlarınız biz aşağıdan geldik diyor." dedi....

Ne diyelim, koca başı ile yalan söyleyecek hali yok ya adamın... :-)) :-)) :-)

"İsimleriniz nedir, Hangi sınıflardasınız?"...

Neyse isimlerimiz, ve hangi sınıflarda isek bir bir dedik Lütfi Bey'e...

Kapıyı açtı bize, "haydi gidin ve yatın!" dedi. Gidip yatsak da uyuyamadık. Beş on gün

tedirgin olduk. İdareden, ha bugün çağıracaklar, ha yarın...

Bizi idareden çağırmadılar...

...

Ve biz Lütfi Bey'i her gördüğümüzde başımızı eğdik. O, oralı bile olmadı, başka taraflara baktı...

Ali ile bu konuyu çok konuştuk. İnsan hata yapabilir. "Hata insanidir" AMA BAĞIŞLAMA OLGUNLUK İŞİDİR. KAMİL OLABİLME İŞİDİR...

İnsan bağışlamayı da bilmeli. Hele bir ÖĞRETMEN, daha çok bilmeli BAĞIŞLAMAYI. Tıpkı Lütfi Bey'in bizi bağışladığı gibi...

...

Değerli Öğretmenim Lütfi Ütük, Bize, bağışlamayı öğrettiniz.... Ellerinizden öpüyor, sağlık içinde uzun ömürler diliyoruz...

(*)= Bu bağlamda, bizden bir sınıf ileride, Bekir Kara, Ateş Abi, bir de adını unuttuğum bir abla vardı. Bunların koltuk altlarında hep kitap olurdu... Kalın kalın kitaplar... Derlerdi**

ki "Bekir Kara, Fransızca yazılmış kitapları bile okuyor"... Bekir Kara Abi, Yüksek Öğretmen Okulu'na seçildi. Bir yıl sonra, üniversiteler arası Fizik Bölümü'nü birincilikle kazanarak Fizik dalında Türkiye Birincisi oldu... Yurtdışına gönderildi diye duyduk... Kara, kurui ince, uzun boylu, çubuk gibi bir abi idi...

Birgün, Ateş Abi koltuğunda kitap, dalgın dalgın gidiyordu. Cesaretimi toplayıp, hangi kitabı okuduğunu sorma cüretini gösterdim. Silkindi, gözlerime baktı, memnun olduğunu söyledi. Koltuğundaki kitabı eline aldı. "STENDHAL Henri, KIRMIZI VE SİYAH" dedi. "Tavsiye ederim!"... Bunlar örnek aldığımız abilerimiz, ablalarımızdı. İmrenirdik onlara ve onlar gibi olmak isterdik... Bu güzel sitemize bekliyoruz onları... Kim bilir, nasıl zenginleştirirlerdi sitemizi. Benim için hala ulaşılması gereken yerdeler bu abiler, ablalar...

Ben, dünya Kasiklerini onlardan öğrendim, onlarla ulaştım... Hürmet ve saygılarımı iletiyorum bu örnek Abi ve Ablalara...

....

Ali İhsan Asıhan, + Ali Yücel

Dikili, 23.11.2010, // Almanyada Essen, 17.03.11,

emmoğlu46

[Tweet](#) (function() { var s = document.createElement('SCRIPT'), s1 = document.getElementsByTagName('SCRIPT')[0]; s.type = 'text/javascript'; s.async = true; s.src = 'http://widgets.digg.com/buttons.js'; s1.parentNode.insertBefore(s, s1); })();